SLADKÝ ŽIVOT

Heidi Riceová

Zapomenout na protokol

HARLEQUIN

Heidi Riceová

ZAPOMENOUT NA PROTOKOL

Překlad

Jana Austinová

Milá čtenářko,

tak si říkám, že skutečnost někdy dokáže být ještě mnohem „divočejší“ než fikce. A znovu mě to napadlo, když jsem četl knihu Jadesoly Jamesové v češtině pojmenovanou Líbánky na Seychelách. *Možná si ještě vzpomenete, poprvé jste měla možnost si příběh této autorky přečíst v únoru (*Mohla by ho zachránit*), znovu za Vámi pak přijde v září (*Princezna, kterou potřebuje*).*

Jadesola sice také občas užívá „zadních dvířek“ v podobě fiktivních království, kde se může stát cokoliv, jejím „poznávacím znamením“ je ovšem jorubský původ. Jorubové jsou jeden z národů žijících v Nigérii, autorka má jorubské kořeny, a ač žije střídavě v USA a ve Velké Británii, nadšeně se k nim hlásí. Jorubské tradice – a vůbec nigerijské reálie – tvoří ne nevýznamnou část Líbánek na Seychelách. *Když se mně jejich text dostal do ruky, žasnul jsem nad tím, jak je Nigérie zajímavá a, jak už jsem napsal, možná exotičtější než neexistující šejchanát někde na Blízkém východě!*

Třeba se ptáte, kam se poděli všichni ti kovbojové, o kterých jste si možná – jste-li dříve narozená – četla v mých knihách před takovými dvaceti lety. Svět se zkrátka mění. Nejlidnatější zemí na světě je Indie a nejdynamičtěji se vyvíjející zemí Afriky je právě Nigérie. Takže přibývá čtenářek v těchto zemích, které zkrátka chtějí číst o sobě. Je mně líto, že české hrdinky ještě nějakou chvíli budou táhnout za kratší konec provazu, ale český trh je bohužel příliš malý, než aby se projevil v příbězích, které jdou do celého světa… Časem ale… možná…

Obvykle končívám tento dopis standardním stále stejným pozdravem, který si pro dnešek dovolím trochu pozměnit:

S láskou v každé roční době a v každé zemi světa

Váš Harlequin

Heidi Riceová

ZAPOMENOUT NA PROTOKOL

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Banished Prince to Desert Boss

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2022

Překlad:
Jana Austinová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2022 by Heidi Rice
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9248-1 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-9249-8 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-9250-4 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Jamillou Omarovou Rousselovou lomcovala směsice nervozity, vyčerpání z horka a zlosti. Sledovala, jak zafarský královský letoun dosedá na pouštní přistávací dráhu. Jeho rudé a zlaté insignie zářily v pálícím slunci jako peří nějakého exotického ptáka.

Dnešního odpoledne snad už posté vrhla nasupený pohled na hodinky.

Opozdil ses o hodinu, ty…

Konec věty raději spolkla. Šťavnaté oslovení, které měla na jazyku, její ústa naštěstí neopustilo. Patřilo Daneovi Jonesovi, význačnému pasažérovi, který v letounu přicestoval a kterého měla oficiálně přivítat místo svého zaměstnavatele šejka Káríma Džamála Amariho Chána.

Řekla si, že si zachová důstojnost a nesníží se na stejnou úroveň jako manhattanský playboy, který měl jejího zaměstnavatele zastupovat.

Jones byl Kárímův nevlastní bratr. Byl synem krále Abdullaha a jeho čtvrté ženy Kitty Jonesové, členky americké společenské smetánky. Neužíval otcovo příjmení ani svůj královský titul. Rodiče se rozvedli, když mu bylo pět, a Jones od té doby ve své rodné zemi nikdy nebyl. Přesto byl jedinou osobou, kterou byl zafarský poněkud konzervativní vládní výbor ochotný akceptovat k reprezentaci země místo

bratra Káríma. Důležitá obchodní mise do Evropy, která se připravovala dva roky a měla být zahájena už příští týden, se ocitla v ohrožení. Kárím s Orlou se totiž rozhodli, že raději zůstanou doma v Irsku se svým tříletým synem Hasanem. Orla čekala dvojčata a přede dvěma dny jí diagnostikovali těhotenskou hypertenzi. Kárím odmítl za takových podmínek svou ženu opustit, a protože během tak krátké doby nebylo možné přehodit většinu naplánovaných akcí, zastupování nevlastním bratrem se jevilo jako nejsnazší řešení. Myšlenka na přítelkyni Orlu znervóznila Jamillu ještě víc.

To dáš, Millo. Musíš…

Jamille bylo čtyřiadvacet a nedávno se stala hlavní diplomatickou poradkyní zafarské královské rodiny. Plynně mluvila šesti jazyky a čtyřmi místními dialekty. Měla magisterský titul z politické vědy, kterou vystudovala na univerzitě sousedního státu, kterým byla Narabie, a posledních pár let se vypracovala z královniny osobní asistentky na Kárímovu a Orlinu pravou ruku v záležitostech zafarského státu. Nečekaný zvrat v Orlině těhotenství poskytl Jamille příležitost, o kterou sice nestála, ale již hodlala ve všech směrech využít, aby si upevnila postavení na královském dvoře. Těšila se také, že bude moct cestovat do zemí mimo království.

Každopádně nemínila selhat. Kdyby to zvládla – a změnila playboye z Manhattanu na prince – prospělo by to nejen její kariéře, ale především by to pomohlo Kárímovi a Orle. Jamilla věděla, že královský pár na ni spoléhá a ona je nemínila zklamat.

Papírovým kapesníčkem si opatrně osušila obočí a zběsile mrkala, aby se jí do očí nedostal pot, řinoucí se jí z čela. Luxusní letoun konečně zastavil a Jamilla naposledy zběžně přelétla pečlivě vypracovaný

itinerář na příští týden. Dokončila ho v noci a plánovala, že ho přednese zástupci hlavy státu během dvouhodinové jízdy do Paláce králů. Z ranveje odletěla sprška hrubého písku přímo na ni a na vzorně seřazenou delegaci státních úředníků, kteří tu čekali spolu s ní na opožděný přílet královského letadla.

Jamilla zaskřípala zuby. Zásah droboučkých kamínků jí na náladě rozhodně nepřidal. Otřela si zpocené dlaně do úzké šedé sukně po kolena, šité na míru, a proklínala se, že si na sebe nevzala něco praktičtějšího. V jinak slušivém oblečení si připadala jako ve svěrací kazajce, ačkoliv si ještě ráno myslela, že v něm bude vypadat velmi profesionálně. I proto si zvolila značkový kostýmek místo dlouhého černého hábitu, který měl za úkol jednak chránit ženinu cudnost, jednak regulovat její tělesnou teplotu. Deseticentimetrové podpatky se rovněž ukázaly pro dlouhé čekání na pražícím odpoledním slunci jako krajně nevhodné.

Jamilla se narovnala, potlačila nevolnost a snažila se ignorovat zvyšující se bolest hlavy. Usmyslela si, že jakmile amerického miliardáře pozdraví a představí ho dlouhé řadě státních úředníků, usadí se v klimatizované limuzíně na Kpředním sedadle a bude odpočívat. Brífink bude muset počkat.

Nacházela se v tak zbědovaném stavu, že nedokázala jasně uvažovat. Tušila také, že nevypadá právě nejlíp. A to doufala, že na Kárímova bratra zapůsobí co nejkladněji, protože na prvním dojmu záleželo vždycky nejvíc. Ještě když se ráno vzbudila, chtěla se do všeho vrhnout přímo po hlavě, protože do zahájení královské cesty po Evropě zbývalo pouhých osm dní. Teď však dospěla k názoru, že bude lepší, když nic neuspěchá. Brífink naplánuje hned na ráno. Bude v mnohem lepší formě a navíc jí krátký oddych

poskytne šanci k tomu, aby udala správný tón jejich budoucímu pracovnímu vztahu.

Zvedla paži, ztěžklou únavou, a zaclonila si oči před nemilosrdným sluncem. Pozemní personál zajel s kovovými schůdky k letounu a dveře stroje se otevřely.

Jako první se v nich objevil postarší člen vládnoucího výboru, který cestoval do New Yorku na Kárímův příkaz. Měl do království doprovázet Danea Jonese. Po něm následoval jeho personál, pak vystoupila posádka letadla s pilotem a druhým pilotem. Všichni sešli po schodech na ranvej a někteří buď nasedli do aut, která se s nimi následně rozjela k Paláci, nebo se přidali k čekajícím státním úředníkům. Dveře stroje zůstávaly stále otevřené. Dvě minuty, tři… čtyři.

Na co čeká? Snad na širší dveře? Copak nás už nezdržel dost?

Jamille se chtělo brečet zoufalstvím. Měla za to, že skvrny od potu na jejím kostýmku jsou nejspíš vidět až z vesmíru. Pak se ve dveřích letounu konečně objevila vysoká urostlá postava.

Konečně.

Jones sešel dolů a Jamilla několikrát zamrkala. Znovu si jemně otřela obočí. Mezi vlhkými stehny se jí rozlilo teplo a srdce jí skočilo až do krku.

Panebože.

Jamilla silou vytlačila z plic vzduch, vzápětí do sebe nasála další.

Viděla četné fotky Danea Jonese v časopisech, věnovaných celebritám, a na rozličných webovkách, které z čistě profesionálních důvodů navštěvovala zhruba jednou za měsíc. Musela vědět, kdo je kdo ve světě VIP, protože manželé Chánovi pořádali ve svém království rozličné společenské události. Četná pozvání dostal od Jamilly i Kárímův nevlastní bratr.

Ani jedno z nich však nepřijal. Jamilla přesto věděla, že je nadprůměrně hezký, což ovšem nebylo nijak překvapující, protože byl Kárímův příbuzný.

Muž, který sestupoval ze schůdků, byl však v živé podobě mnohem přitažlivější než na fotografiích. Přes rameno měl přehozenou koženou tašku a jeho chůze byla lehká a elegantní. Z úzkých boků mu volně visely seprané džínsy a vypracovaný hrudník svíralo černé tričko. Ostře řezanou čelist mu zdobilo strniště a zvlněné vlasy barvy leštěného bronzu tu a tam protkávaly zlaté proužky. Kroutily se mu za ušima a kryla je baseballová kšiltovka s logem newyorských Yankees.

Jamilla naprázdno polkla.

Tak jo.

Znovu se zhluboka nadechla. Nějak se jí začínala točit hlava, avšak to přičítala horku. Jak se k ní Dane Jones blížil, zvedl hlavu a odhalil tak tmavé letecké sluneční brýle. Poté hlavu opět sklonil a sjel ji pohledem od hlavy až k patě. Jamilla si byla jistá, že zaregistroval její potem promočený kostýmek. Teplota jejího těla ještě stoupla. Připadalo jí, že se snad uvaří.

„Ahoj," řekl příjemně ochraptělým hlasem, který zněl, jako by se právě probudil. A možná to byla pravda.

Delegace ze Zafaru ho prý musela v jeho newyorském penthousu vzbudit, protože v dohodnutou dobu nedorazil na letiště.

Nejspíš vyspával kocovinu s některou ze svých četných přítelkyň.

Jamilla zaplašila představu nahého Jonese a v duchu se přísně pokárala. Kam se poděla její profesionalita? Důvod, proč se významný host opozdil, ji rozhodně nemusí zajímat!

„Dane Jones," představil se jí, zatímco Jamilla se

nezmohla ani na slovo. V krku měla sucho jako v poušti. „Jestli jste *vy* ten uvítací výbor, tak můžeme rovnou jít. Je tu jako v peci."

„Vaše… Vaše Výsosti," dostala ze sebe Jamilla. Konečně se vzpamatovala a začala odříkávat pečlivě naučenou uvítací řeč. „Jmenuju se Jamilla Omarová Rousselová a byla jsem určena jako vaše vrchní poradkyně a hlavní diplomatická asistentka během vašeho funkčního období prozatímní hlavy zafarského státu za účelem obchodní mise do Evropy. Dovolte mi, abych vám představila…," Jamilla zvedla ruku a ukázala na řadu vysoce postavených státních úředníků, kteří poslušně čekali na pražícím slunci na to, až se pozdraví s panovníkovým bratrem. Jamilla horečně dolovala z paměti jejich jména. V hlavě měla pusto a prázdno.

„Vaše co?" přerušil ji Jones.

„Prosím?" opáčila Jamilla nechápavě. Paže jí klesla zpět k tělu.

„Jak jste mě to před chvílí nazvala?" zeptal se Jones. Na hraně čelisti mu rozčilením tepal drobný sval.

„Vaše Výsosti… Vaše Výsosti," odpověděla zmatená Jamilla.

Jones vzdychl, sundal si čepici a projel si prsty houštinu vlnitých vlasů. „Aha… takže jsem slyšel dobře. Nedělejte to."

„Nedělejte co, Vaše Výsosti?" nechápala Jamilla. Úplně zapomněla svou řeč.

„Neříkejte mi Vaše Výsosti," vzdychl znovu Jones a pak si pro sebe cosi polohlasně zabručel. Jamilla si byla jistá, že to nebylo nic zdvořilého. „Jsem americký občan a slyším pouze na své jméno… Říkejte mi Dane nebo Jonesi, anebo mi neříkejte nijak."

„Ale, Vaše Výsosti," namítla Jamilla s planoucími tvářemi, „jste přímým potomkem dynastie Al Amari

Chánů a navíc druhým v pořadí na zafarský trůn po korunním princi Hasanovi…“

„No jo, já vím,“ přerušil ji Jones netrpělivě. „Jinak bych nemusel letět osm tisíc mil do téhle bohem zapomenuté…,“ rozčileně zmlkl, ale Jamilla přesto věděla, co chtěl říct, a spravedlivě se naštvala.

Nechápala, co Jonese tak popuzuje. Byl požádán, aby vykonal důležitý a vysoce čestný úkol. A Zafar nebyla žádná bohem zapomenutá země. Právě naopak. Byla požehnaná, a to především od doby, kdy před pěti lety nastoupil na trůn Kárím, a začal ji přetvářet zpět na konstituční monarchii. Nechal rovněž modernizovat infrastrukturu, silně poničenou po katastrofální vládě svého otce, aby se pozvedla na úroveň jednadvacátého století.

„Dělám to pro bratra a jeho ženu,“ dodal Jones. „Požádali mě o to, tak jsem tady. Tečka.“ Vypadal nepříliš nadšeně, snad dokonce mírně otráveně. „Můj podnik tím značně utrpí, a to nepočítám vysoké osobní nepohodlí. Musel jsem přehodit spoustu akcí, z toho dvě nejdůležitější přesunout na léto. Na druhé straně, pokud se zadaří a Kárímovi a jeho hezké ženě přibudou k jejich prvorozenému ještě dvě další zdravé děti, odsune mě to v následnictví na úplně vedlejší kolej, což jenom vítám. Budu si moct být jistý, že mě v budoucnu už nikdo o nic podobného nepožádá. Ale dělám to nerad. Nejsem z královské krve a navíc je mi tahle země úplně ukradená. Žiju v New Yorku a rozhodně se z něj nehodlám nikam stěhovat. Takže pokud mě budete oslovovat Vaše Výsosti, pořádně mě to naštve. Je to jasné? Tudíž toho laskavě nechte, protože dopálený bych se vám určitě nelíbil.“

„Nelíbíte se mi už teď,“ uklouzlo Jamille.

Nastalo ohromené ticho. Její slova se nesla poušťím ovzduším přes vysokou postavu Danea Jonese až

k užaslým státním úředníkům. Mnozí by jistě otevřeli v šoku ústa, jen kdyby jim to dovoloval protokol. Jamille připadalo, že její poznámku museli slyšet snad až v Narabii, která ležela šest set mil na východ.

Jamille se na rtech zformovala šťavnatá nadávka, za kterou by jí matka uštědřila pořádný pohlavek. Sevřela si spodní ret zuby, to pro jistotu, aby ji nevyslovila.

„Velice se omlouvám, Vaše Výsosti," vyhrkla. Nejraději by se na místě propadla.

Jones mlčel, ale Jamilla na sobě cítila jeho bedlivý pohled. Sjížděl ji od hlavy až k patě a jí se bláznivě rozbušilo srdce. Připadalo jí, že snad umře. Bylo jí nanic.

Necelé dvě minuty po příletu vzácného hosta si zkazila kariéru. Neuvěřitelné! Promarnila příležitost, která se objeví jednou za život. Byla si jistá, že ji Jones okamžitě odvolá a nahradí někým kompetentnějším, nebo spíš zdvořilejším. Nakonec to byl králův bratr… Jejím úkolem bylo, aby mu pomohla zvládnout náročný úkol. Čekalo se od ní, že bude taktní a především nezaujatá. Rozhodně mu neměla říkat, co si o něm myslí. Koho to zajímalo?

Jamilla čekala na verdikt a v duchu horečně přepisovala svůj doposud naprosto bezvadný životopis. Jak to v něm vysvětlí? Cítila na sobě i pohledy otřeseného vládního výboru. Co si to dovolila? Neslýchané! O Jamillu se pokoušela panika. Pak si však Dane Jones strhl sluneční brýle a odhalil tak nádherně modré oči, v nichž to pobaveně hrálo. Opálená pokožka v jejich vnějších koutcích se složila do jemných vrásek a jejich modř se zúžila do tenké štěrbiny. Jamille se zdálo, že ji Jones konečně vnímá.

Zaklonil hlavu a upřímně se rozesmál.

Z tak srdečného smíchu ho brzy začalo bolet břicho. Výraz na tváři té ženštiny byl k nezaplacení. Její

komentář se nesl pouští stejně hlasitě, jako by použila megafon. Vypadala opravdu zděšeně a Jones najednou nelitoval, že ho za úsvitu vytáhli z postele, aby letěl do téhle pouštní díry. Její přísně stažené rty zformovaly téměř dokonalé písmeno O a nádherné oči, které měly barvu jantaru, se rozšířily na velikost talíře. Vlastně si ji až teď pořádně prohlédl a musel uznat, že je velmi hezká.

Jones si hranami dlaní promnul víčka, zpod nichž se mu po tvářích hrnuly slzy smíchu. Ten se po chvíli změnil na štěkavé pochechtávání, pak konečně uhasl.

No tak, vzpamatuj se, člověče, zase tak skvělé to nebylo.

Pravda byla taková, že Jones byl utahaný jako kotě a ke všemu vynervovaný z toho, že musel na celý měsíc letět do země, kterou z celé duše nenáviděl. Už před lety přísahal, že se do ní nikdy nevrátí.

Sotva se kola letounu dotkla země, pocítil v žaludku tíhu, které se léta zbavoval. Okamžitě ho začala drtit a táhnout dolů jako závaží.

K tomu se vůbec nevyspal. Předchozího večera otevíral nový klub, který nechal zřídit v bývalé továrně na sterilovanou zeleninu, nacházející se přímo pod železniční tratí. Slavnostní akce skončila až v pět ráno a hned o hodinu později ho v jeho podkrovním bytě vzbudil upjatý panák, který teď stál jen pár metrů od něj a od Jamilly a nesouhlasně je oba pozoroval.

Dane se konečně uklidnil a přejel si rukou přes rozbolavělé svaly na břiše. Už se nesmál.

„Promiňte, Vaše Výsosti, moc se omlouvám…," začala Jamilla znovu.

„Nemusíte se omlouvat. Choval jsem se jako trouba," odtušil Dane.

Viděl, jak si Jamilla viditelně oddechla. Napětím ztuhlá ramena jí poklesla úlevou. Napadlo ho, že si určitě myslela, že ji na místě vyhodí. Ale proč by to měl dělat? Jen jí to ulétlo, a beztoho měla pravdu.

Danea zamrazilo. Uvědomil si, že jeho autoritativní otec by to jistě udělal. Bratr Kárim byl v této zemi vládcem už pět let a pořád to bylo málo na to, aby se lidé zbavili strachu.

Z Jamilliny tváře zmizela panika. Už nevypadala tak vyplašeně. Dane si všiml, že má kolem podivuhodných jantarových očí rozmazaný mejkap. Hladká snědá pleť se jí leskla potem.

Vypadala vyčerpaně.

„Ale s tím oslovením to myslím smrtelně vážně," dodal. „To prostě musí přestat."

Jamilla přikývla. „Jistě, pane Jonesi," odtušila. „Pokud to tak chcete."

„Ano, chci," odvětil. Nebyl si sice jistý, proč ji tak zlobí, ale prostě mu to nedalo. Měl v této zatracené zemi strávit celé čtyři týdny. Dřív odjet nemohl. Slíbil to Kárímovi a tentokrát se z toho nevyvlékl, jako to udělal mnohokrát předtím. Usoudil proto, že by si měl s Jamillou předem ujasnit, co a jak. Oslovení byla maličkost.

„Nejsem si jistá, jestli to není až příliš důvěrné, Vaše… pane Jonesi," zadrhla Jamilla.

Dane si ji prohlížel a znovu zaregistroval, jak je krásná. Měla vysoké lícní kosti, široké oči barvy vzácného nerostu a černé vlasy, svázané do ohonu, z něhož se uvolnilo několik pramenů. Na míru šitý kostýmek zvýrazňoval její štíhlou vznosnou postavu. Té si Dane všiml hned, protože měl cit na ženskou krásu.

„Právě jste mi sdělila, že se vám nelíbím," řekl a bavil se tím, jak jí při té připomínce vyletělo obočí

nahoru. „Takže si trochu té důvěrnosti snad můžeme dovolit i nadále. Jistě to nebude problém."

Ani tím si Dane nebyl jistý. Už teď cítil, jak mu to v žilách začíná pěkně vřít, a určitě to nebylo pouštním vedrem.

Vždycky dovedl ocenit ženský půvab, a Jamilla byla skutečně velmi hezká. Jenže nesnášel omezení a nenáviděl pravidla. Navíc neměl rád, když mu někdo říkal, co mý dělat, a přesně to byl Jamillin úkol. Taky se nikdy nezaplétal s ženami, s nimiž byl v pracovním kontaktu. Nevyplácelo se to. Na rozdíl od svých přítelkyň nestál o vážný vztah, a rozchody s těmi, které to odmítaly pochopit, byly proto často velmi hořké.

Slyšel, jak Jamilla vzdychla. Viděl na ní, že sice nerada, ale přesto mu hodlá sdělit svůj názor na to, co si o tom myslí. Začalo ho zajímat, jaká pod tou upjatou maskou vlastně doopravdy je.

„Jsem přesvědčená, že to za daných okolností skutečně není vhodné, pane Jonesi," řekla. „Nejen že jste bratr mého zaměstnavatele, ale máte i královský původ a…"

Dane proti ní napřáhl ruku, aby ji umlčel. Připomínka jeho královského původu v něm podnítila zlost. „Dobrá," odtušil. „Musíme tedy najít nějaký kompromis." Řekl si, že je to vlastně docela zábavné. Jamilla byla první žena, která mu odmítala říkat křestním jménem. Už od puberty se na něj ženy lepily s vytrvalostí, která mu občas šla na nervy.

„Co kdybyste tedy vynechala *pane* a říkala mi prostě jen Jonesi?" navrhl. „Mezi námi to přece nemusí být tak upjaté." Dane byl ze své nové role krajně nesvůj. Nezamlouvalo se mu, že bude muset celý měsíc předstírat, že je někdo jiný, a navíc ku prospěchu země, kterou nesnášel stejně jako veškeré tituly.

Jamilla si ho chvíli prohlížela. Viděl na ní, že s jeho návrhem nesouhlasí, ale z její tváře rovněž vyčetl, že se s ním smířila. Byla průhledná, což jí v jeho očích jen přidalo na atraktivitě.

„Dobře, když na tom trváte," přikývla.

„Ano, trvám," odvětil Dane. Zamlouvalo se mu, že se mu Jamilla musí podřídit, protože zastupuje zafarského vládce, ale zároveň byl kvůli tomu na sebe naštvaný. Odkdy ho vzrušovaly role nadvlády a podrobení?

Nemohl si však pomoct. Jamilla na něj totiž dělala dojem velmi hrdé ženy, která se jen tak někomu nepodvolí, tím spíš dobrovolně. A to ho právě vzrušovalo.

Znovu zvedla ruku a pobídla ho směrem k seřazeným úředníkům, kteří se kvůli němu trpělivě pekli na slunci. „Dovolte mi, abych vám představila vládní výbor a panovníkův personál, který má na starosti jeho…"

„Ne, díky," uťal její řeč Dane.

Stačil jediný pohled na řadu naškrobených panáků a Daneovi se v momentě vrátily nepříjemné vzpomínky na otce. Zdálo se mu, že se na slunci snad uškvaří zaživa. Chtěl být co nejrychleji někde v chládku.

„Prosím?" opáčila zmatená Jamilla. Nezačínalo to nijak dobře. Její svěřenec odmítal dodržovat protokol. Na tom tedy budou muset společně hodně zapracovat.

„Teče ze mě pot, jsem šíleně utahaný a navíc na to nemám náladu." Dane pohlédl k mužům, kterým bylo povětšinou hodně přes sedmdesát. „Tamti taky nevypadají nijak odpočatě… Co kdybychom to nechali na zítra? Určitě bude lepší odbýt si to někde, kde není takové vedro."

„Ale…," Jamilla neměla sebemenší tušení, jak by